

Příloha k protokolu o SZZ č.

Diplomant: **Tereza Benedová**

Vysoká škola: **Jihočeská univerzita PF**

Katedra hudební výchovy

Aprobace: **Učitelství pro ZUŠ-HV**

Datum odevzdání posudku: **16. 5. 2011**

Vedoucí diplomové práce

Doc. Jiří Fuchs

POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

Josef Průdek – profil osobnosti

Vedoucí diplomové práce vypsala zadání pro diplomantku ve chvíli, kdy si nemohla vybrat z řady veřejně vypsáných témat. Bylo to tedy jakési záchranné téma, na němž ovšem školiteli záleželo a měl ho delší dobu v mysli. Krom zmapování umělecké osobnosti Josefa Průdka se zde nabízí souvislost s pěveckým školstvím dané doby i možnostmi uplatnění tehdejšího pěveckého dorostu. Téma Josef Průdek a návaznost na jeho učitele Theodora Šrubaře dávalo příležitost zmínit jedinečný a unikátní smetanovský barytonový obor – od Josefa Lva přes Bohumila Benoniho, Emila Buriana až po Zdeňka Otavu, Václava Bednáře a Theodora Šrubaře, vlastně posledního velkého barytonistu tzv. zlaté éry Národního divadla. V soudobých recenzích až přehnaně zveličované zpětným historickým pohledem.

Cíl diplomové práce v užším slova smyslu splněn byl. Diplomantka vedla rozhovor s Josefem Průdkem o jeho pěveckém školení, o počátcích pěvecké kariéry, která byla zajímavá tím, že byl především přijat pro herecké schopnosti a teprve divadelní praxe rozvinula jeho pěvecké možnosti až po nejobtížnější barytonové role. Mapuje jeho režijní pokusy od samého počátku po jeho příchod do Národního divadla. Zmíněna je i Průdkova pedagogická práce. V ní zaujme jeho teze: „Kdo si neprošel pěveckými peripetemi, nebývá dobrý pedagog.“ To potvrzuje i fakt, že na rozdíl od Theodora Šrubaře, např. Václav Bednář nebo Jindřich Jindrák, z mnoha žáků nikoho pro operu nevyškolili.

Jsou jisté zajímavé oblasti práce, v nichž hovoří o premiérách v Národním divadle, o režii těchto oper (Otakar Jeremiáš, Petr Eben, Zdeněk Fibich). Cením si připomenutí a zobecnění hlasových krizí pěvců, protože se zde diplomantka odváží použít poznatky z řady debat o pěvecké technice. Podobné odvahy a touhy po samostatné úvaze v daných souvislostech jsem ovšem čekal více.

Tím, že diplomová práce nebyla obvyklým způsobem konzultována, ale celá zaslána školiteli bez větší snahy zmapovat sledovanou genezi barytonové školy, její výsledek nesplnil v tomto ohledu očekávání. Více než toto mi vadí, že diplomantka si stěžuje na nedostatek kritik. Někde jí zcela chybí, např. Don Carlos. Opomněla čerpat ze zdroje regionálního tisku. Později školitel tyto kritiky přímo nabídl k doplnění, především diskutabilní Figarovu svatbu z roku 1985, ale ze strany diplomantky nebyl zájem o zapracování do stávající diplomové práce. Jiné, z nichž čerpá, někdy vytrhává ze svého kontextu (např. Hoffmanovy povídky, aj.), takže daná recenze nepůsobí přesvědčivě už vůbec. Lepší zázemí v oblasti recenzí skýtá zřejmě pražské období Průdkovy režijní práce, kde prameny působí o mnoho lépe, patrně soustředěním na režii, která se našim kritikům hodnotí lépe než pěvecké výkony.

Str. 96:

Diplomantka se nedotázala vedoucího práce na zdroje recenzí. Určitě by jí neodporučoval Divadelní noviny, ale regionální tisk, který věnoval recenzím hodně prostoru (podobně i v Plzni nebo Ostravě). Netradiční Figarova svatba z r. 1985, ale také Don Carlos a další jsou zde podrobně popsány. Recenze jsou pro divadelní umění, žel, jediným zdrojem poznání minulosti, viz např. Dějiny Národního divadla F. Paly, kde autor vzorově zachází s recenzemi a hledá z nich východiska.

Str. 27:

Při neznalosti souvislostí poněkud nejasně a nesrozumitelně vyznívá formulace ohledně čtyřrolí v Hoffmanových povídkách: údajně „čtyřrolí musejí sehrát dokonce tři pěvci“. Čtyřrole zde mají společný silný výrazový jmenovatel. Mužské obvykle zpívá jeden pěvec, neb vytvářejí jednotící obor tenoru buffo a basbarytonu s výškou. U ženské čtyřrole je to podobné, ale hlasově oborové rozrůznění je větší, takže ji jen málokdy obsáhne jedna sopranistka.

Diplomantka uznala, že opraví věcné chyby -jména, názvy rolí, dodatky do textu o Theodoru Šrubařovi, vyjmenuje i další významné barytonisty epochy (souvisí s pěveckým vývojem Josefa Průdka). To alespoň jmény v závorce zmínila v přepracovaném úvodu.

Tyto dva aspekty, nikoli drobné marginálie (např. právně otazníkový typ smlouvy), se mi jevily problémové. Výpověď zpovídáního je cele jeho záležitostí. Co sdělí, diplomantka zvěční. Jako je tomu u většiny monografií. Proč se tedy diplomantka zaštiťuje větou: „Nebylo mým úkolem hodnotit, ale jen mapovat...“? Neboť takový pokyn nemohl být ani dán a vedoucím diplomové práce vysloven nebyl.

Závěr: diplomovou práci je možno v daném rozsahu přijmout. Pro vedoucího práce je určitým zklamáním, byla vypsána ad personam, tudíž byl očekáván jiný postup a přístup dle výše zmíněných konstatování.

Návrh na klasifikaci diplomové práce: **dobře**

podpis vedoucího diplomové práce

V Českých Budějovicích dne **12. 5. 2010**

Stupeň klasifikace:	výborně	velmi dobře	dobře	nevyhověl
---------------------	---------	-------------	-------	-----------